

Сімнадцята висота Олександра "Шипа"...

Написав Наталка

Середа, 18 січня 2017 13:18 - Останнє оновлення Четвер, 23 лютого 2017 13:42

Цисар Олександр Миколайович народився 12 вересня 1979 року в м Городку. Згодом, сім'я переїхала до Сатанова, де Сашко навчався і успішно закінчив середню школу. Вступив до Київського інституту будівництва і архітектури, де здобув фах інженера-будівельника. Трудову діяльність розпочав з приватного підприємництва: спочатку в Києві, а згодом в Хмельницькому. Разом з дружиною – Тетяною Цисар виховували донечку, а під час війни – народився синочок. Мобілізований до лав Збройних сил України 2 серпня 2014 року. Був командиром другої саперної роти 93-ї механізованої бригади. Загинув під селищем Опитне. Похований на Алеї Слави в Хмельницькому. Посмертно нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеню. Почесний громадянин м.Хмельницького.

«Саша – розповідає дружина Тетяна, - все робив на совість, досконало. У нього нічого

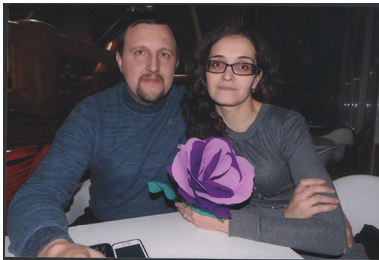
Сімнадцята висота Олександра "Шипа"...

Написав Наталка

Середа, 18 січня 2017 13:18 - Останнє оновлення Четвер, 23 лютого 2017 13:42

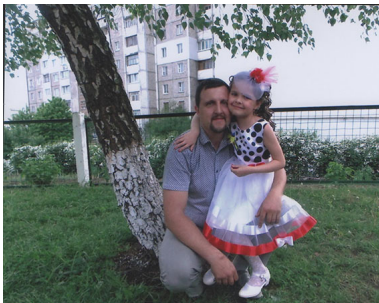
не відбувалося на «авось», якщо вже за щось брався, то знали – буде зроблено – гарно і якісно. Мабуть, це і була одна з головних рис характеру мого чоловіка. Взагалі, мій Сашко до всього в житті ставився з відповідальністю. Це дуже виділяло його з-поміж інших. А якщо зважити на те, що він був високого зросту, спортивної статури – я одразу помітила його, коли він гуляв з хлопцями на території санаторію «Товтри», де я оздоровлюючись, відпочивала. Там ми і познайомилися.

В той час я була студенткою Хмельницького ТУПу. Саша теж був студентом, але навчався в Києві. Наші зустрічі відбувалися рідко і, коли ми зрозуміли, що нам треба бути разом – стали проживати в столиці.

Згодом у нас народилася донечка – Настя. Ще будучи в Києві, Саша знайшов свою нішу у праці з виготовлення меблів: конструював, розробляв їх макет. Словом, хоч і не працював за фахом, але використовуючи свої знання інженера, виготовляв меблі на замовлення. І це йому з успіхом вдавалося: він серйозно і чесно ставився до роботи, а тому клієнти йому стовідсотково довіряли.

Коли ми переїхали до Хмельницького вже тут відкрили приватну фірму з виробництва меблів на замовлення.

Сімнадцята висота Олександра "Шипа"...

Написав Наталка

Середа, 18 січня 2017 13:18 - Останнє оновлення Четвер, 23 лютого 2017 13:42

Працювали разом, я намагалася всього навчитися у свого чоловіка, який на той час вже став справжнім майстром своєї справи. Тоді ми завжди були разом – дома, на роботі. Ми почувалися щасливими і я навіть не могла свого життя уявити без Саші. Він був прекрасним сином, зразковим чоловіком і люблячим батьком. Вів здоровий спосіб життя – займався боксом, не курив і не зловживав алкоголем. Здавалося усе щасливе життя попереду і ми мріяли про народження сина».

Коли почалися події на Майдані, як розповіли рідні Сашка, він з хвилюванням спостерігав за подіями, які відбувалися в країні. І хоч не був учасником Майдану, але, коли у березні Росія нахабно порушивши кордони України, відібрала Крим, Саша дружині сказав: «Якщо прийде повістка з військомату, то будь готова до того, що я піду. Я ховатися не буду, бо що я скажу своїй Насті, коли вона мене питає, де був її тато, коли в Україні була війна?» Вже тоді дружина зрозуміла, що вмовляти чи плакати – все марно: якщо її Саша так вирішив, то він так і зробить.

Перший раз прийшла повістка навесні 2014 року, вже стали збиратися, але, раптом, подзвонили і сказали, що не потрібно. Звичайно, дружина Тетяна полегшено зітхнула... Але невдовзі – 1 серпня 2014 року – повістка з військомату м. Городка прийшла вдруге... Важко було на серці в Тетяні. Була спроба відмовити чоловіка, але це було все марно. А ще через тиждень, коли Тетяні стало раптово важко, вона дізналася, що під її серцем зародилося нове життя! Радісне і тривожне водночас почуття...

Олександр спочатку був направлений на навчання до Львівської академії сухопутних військ, потім на Яворівський полігон, звідки через два місяці потрапив до військової частини 93 механізованої бригади у с. Черкаське на Дніпропетровщині. З грудня Сашко проходив службу в зоні АТО поблизу Донецького аеропорту, де був командиром другої саперної роти 93-ї механізованої бригади з позивним «Шип». Саме в той час про командира «Шипа» почали ходити легенди, а за його голову бойовики давали кошти, як

Сімнадцята висота Олександра "Шипа"...

Написав Наталка

Середа, 18 січня 2017 13:18 - Останнє оновлення Четвер, 23 лютого 2017 13:42

за 10-х комбатів разом взятих. Адже «Шип» заміновував і розміновував поля чи тунелі так, що ворогам було важко знищити нашу техніку і живу силу. Його побратими згадували, що Сашко не боявся нічого. Ось, наприклад, поки хлопці обдумували якусь операцію – обертаються, а «Шип» вже поповз... Невдовзі про «Шипа» знали на всіх блок-постах. Волонтери з м.Дніпра розповідали, що коли їх не пропускали, то вони казали: «Ми до «Шипа!», до Сашка дзвонили, уточнювали інформацію і, як то кажуть, «таможня давала добро» - їх пропускали.

Як вважають побратими, найбільший подвиг Олександра – це його 17 висота. Так назвали укріплення, яке було збудоване з ініціативи і під керівництвом нашого славного хмельничанина. А діло було так. Приїхав наш Сашко під Донецький аеропорт в той час, коли там починалися запеклі бої. Він жахнувся, коли побачив, що наші захисники тримали його оборону під відкритим небом і були майже голі. Хлопцям під час артобстрілів з боку ворога просто не було де сховатися. Єдине місце, де хлопці могли хоч якось прикритися – невисокий пагорб за аеропортом. Тоді Олександр, взявши на озброєння свої знання інженера-будівельника, почав будувати такий «мурашник» - укріплення з кількох бліндажів, де можна було би сховатися під час шквальних обстрілів. В час, коли трохи стихала стрілянина, йому допомагали хлопці і «мурашник» був збудований. Відтоді він став захистом і порятунком для багатьох хлопців. Кажуть, про нашого земляка з позивним «Шип» і до цього часу ходять легенди...

Сімнадцята висота Олександра "Шипа"...

Написав Наталка

Середа, 18 січня 2017 13:18 - Останнє оновлення Четвер, 23 лютого 2017 13:42

Остання звістка від Сашка була 11 червня 2015 року. Як пригадує дружина, він подзвонив зранку і вони швидко поговорили. Не було часу, пообіцяв подзвонити пізніше. Але дзвінка не було. Звісно, почала хвилюватися дружина, але додзвонитися до чоловіка не могла: зв'язок був відсутній...

Сумні думки стискали до болю серце... І хоч волонтери у Хмельницькому вже знали про те, що Саша загинув, але ніхто не наважився сказати про це Тетяні. Наступного дня з Сатанова подзвонила Сашина сестра Оля і сказала, що в Інтернеті виклали його фото з написом, що геройські загинув...

«Я навіть не повірила в це одразу. Адже в Інтернеті часто викладали інформацію, яка могла збити з толку. Тоді я подзвонила до Сергія Кисельова, а він почав мене заспокоювати, мовляв, все добре, просто нема зв'язку. Та невдовзі до мене подзвонив найкращий друг Саши – Ігор Кравчук дружина якого ще змалку дружила з моїм Сашком. Він сказав що заїде до мене. Коли я відчинила двері – переді мною стояв Ігор з дружиною Наталею і я, поглянувши у їх очі, про все здогадалася сама...»

Олександр загинув під вечір, з 18.00 до 19.00 12 червня 2014 року. Він, разом з побратимами їхав, як завжди зверху, на БТРі з селища Водяного в Опитне. Їхали упевнено, адже знали про безпечність того шляху. Та, напевне, не обійшлося без зрадника-вбивці: адже дорога виявилась замінованою. БТР з боєприпасами підірвався: з семи чоловік – троє загинуло, а четверо дістали поранення. Серед загиблих хмельничан був і Сашко...

У кожної звичайної людини в житті є свої злети і падіння. Та Олександр Цисар не був звичайним: у нього були лише злети в житті, а найбільшою стала його 17-та висота...

Наталія Горденко